

Sygn. akt VIII *Pa* 159/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Andrzejewska (spr.)
Sędziowie:	SSO Grażyna Łazowska SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016r. w Gliwicach

sprawy z powództwa A. P.

przeciwko R. PL (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o odszkodowanie za wydanie niewłaściwego świadectwa pracy i wynagrodzenie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 14 kwietnia 2015 r. **sygn. akt** VI P 3681/14

1) oddala apelację,

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 225 zł (dwieście dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (spr.) (-) SSR del. Magdalena Kimel

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Transkrypcja uzasadnienia ogłoszonego

w dniu 21.04.2016 r. w sprawie VIII Pa 159/15

w zakresie znaczników czasowych 00:12:05 - 00:22:32.

	x (...) VIII Pa 159 15 51 (...) (...) (...) (...) X.mp4
--	---

* * * * * początek tekstu

[**Sędzia sprawozdawca** 00:00:00.579]

Wyroku.

Uzasadnienie wyroku w sprawie VIII Pa 159/15.

Powódka A. P. domagała się w sprawie zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej R. PL (...). z o.o. w G. kwoty 3.500 złotych tytułem odszkodowania za niewydanie właściwego świadectwa pracy, kwoty 574 złote tytułem wynagrodzenia za pracę w związku z odbytym szkoleniem poza godzinami pracy i kwoty 450 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

Strona pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o oddalenie powództwa. Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015 roku oddalił powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 450 złotych tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Sąd Rejonowy poczynił ustalenia odnośnie stanu faktycznego, przeprowadził też niezbędne postępowanie dowodowe, a następnie w prawidłowy sposób, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, dokonał oceny zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżanego wyroku. W konsekwencji, zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1998 roku, sygnatura akt I PKN 339/98, Sąd Okręgowy oceniając, jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd I instancji, uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu Sądu Odwoławczego.

W ocenie Sądu II instancji zarzuty podniesione w apelacji strony powodowej nie zasługują na uwzględnienie. Prawidłowo Sąd I instancji stwierdził, że roszczenie o zapłatę odszkodowania za wydanie niewłaściwego świadectwa pracy oraz o zapłatę wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych nie zasługuje na uwzględnienie.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika bowiem, że powódka była zatrudniona w zadaniowym czasie pracy. (...) zadaniowego czasu pracy wprowadzono w umowie o pracę. W trakcie pracy zdarzały się powódce dni, kiedy zostawała dłużej

w pracy, dni kiedy kończyła pracę o normalnej porze oraz dni, kiedy kończyła pracę wcześniej. Jednakże Sąd I instancji ustalił prawidłowo, że przeciętnie powódka wykonywała swoje obowiązki pracownicze 8 godzin dziennie. Rozpoczynała pracę przeciętnie od godziny 8:00 i kończyła o godzinie przeciętnie 16:15. W trakcie pracy powódka korzystała z przerw. Jedna przerwa jest zaliczana do czasu pracy, druga przerwa 15-minutowa nie jest zaliczana do czasu pracy. Sąd I instancji prawidłowo też stwierdził, że stawienie się do pracy kilka minut przed godziną 8:00 w związku z dojazdem do pracy nie może być liczone do czasu pracy powódki. Podobnie Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że dodatkowe obowiązki, które powódka wykonywała w związku z inwentaryzacją, miały charakter incydentalny i może mieć to miejsce w przypadku zadaniowego czasu pracy,

w pracy w systemie zadaniowego czasu pracy. Sąd I instancji reasumując, stwierdzić należy, że prawidłowo uznał, że powódka mogła swoje zadania, które powierzył

jej pracodawca, wykonać w ramach podstawowych norm czasu pracy. Wskazać też należy, że zasadą jest, iż czas podróży służbowej nie jest wliczany do czasu pracy, jeżeli przypada poza godzinami pracy zgodnie z przyjętym

rozkładem czasu pracy. Czyli czas przebywania pracownika w podróży służbowej nie stanowi czasu pracy w takim zakresie, w jakim przekracza on wymiar czasu pracy określony dla danego pracownika, czyli kiedy ta podróż trwa poza normalnymi godzinami pracy. Prawidłowo zatem Sąd I instancji ustalił, że dojazd w ramach podróży służbowej powódki na Słowację, trwający

w godzinach od 6:00 rano do 8:00 rano i od 16:00 do 19:00 nie może zostać wliczony

do czasu pracy. Czasy, jakie powódka poświęciła na szkolenie, które odbywało się pt. Jak osiągnąć sukces w handlu# w dniach 5 i 6 października 2013 roku, czyli w sobotę

i w niedzielę, również nie może zostać zaliczony do czasu pracy. Szkolenie to miało

na celu podniesienie ogólnej wiedzy, ogólnych kwalifikacji pracownika w zakresie prowadzenia rozmów handlowych. Podnosiło one, ono ogólne kwalifikacje. Nie miało ono charakteru, jak słusznie uznał Sąd I instancji, obowiązkowego, a zgodnie z treścią artykułu 237(3) paragraf 3 Kodeksu pracy zaliczenie do czasu pracy, zalicza się do czasu pracy tylko takie szkolenia, które są szkoleniami wstępnymi, okresowymi, z zakresu BHP.

W przypadku pozostałych rodzajów szkoleń przepisy prawa pracy nie wskazują na... wyraźnie nie wskazują na ich zaliczanie do czasu pracy. W wyroku z dnia 25 stycznia 2005 roku I RK 144/04 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że praktyczne szkolenie pracowników może być organizowane poza stosunkiem pracy, jeżeli cel szkoleniowy i metody działania wyraźnie dominują nad wykonywaniem obowiązków pracowniczych.

I pogląd ten podziela też Sąd II instancji. Tak więc powódka nie wykonywała pracy

w godzinach nadliczbowych, nie jest ona uprawniona do otrzymania wynagrodzenia przewidzianego w artykule 151(1) Kodeksu pracy. Pozwana wskazała w świadectwie pracy, że stosunek pracy uległ rozwiązaniu na mocy porozumienia stron (powołano przepis artykułu 3 paragraf 1 punkt 1 Kodeksu pracy i zamieszczono adnotację na wniosek pracodawcy). I ten wskazany sposób rozwiązania stosunku pracy w ocenie Sądu II instancji jest w sumie zgodny z rzeczywistością. Sąd II instancji stwierdza,

że umieszczenie przez pozwaną w świadectwie pracy takiej adnotacji, że stosunek pracy uległ rozwiązaniu na mocy porozumienia stron z inicjatywy pracodawcy, nie oznacza wadliwości świadectwa pracy i nie może stanowić przesłanki do domagania się przez pracownika odszkodowania z artykułu 99 Kodeksu pracy. Ponadto, jak słusznie uznał Sąd I instancji, powódka nie wykazała, że wystąpiła po jej stronie szkoda, jako jedna

z przesłanek domagania się zapłaty odszkodowania z artykułu 99 Kodeksu pracy. Prawidłowo tutaj bowiem uznał Sąd I instancji, że powódka nie udowodniła, że zostałaby zatrudniona w firmie (...). Z zeznań świadka A. G., pracownika tej firmy, nie wynika bowiem jednoznacznie, że przyczyną niemożności zatrudnienia powódki, w związku z tym, że powódka ubiegała się o pracę w tej firmie

i w trakcie rekrutacji decydowano o przejściu do kolejnego etapu rekrutacji, że przyczyną niemożności zatrudnienia w tej firmie, przejścia do kolejnego etapu rekrutacji była właśnie niewłaściwość świadectwa pracy.

Mając powyższe na uwadze, na mocy artykułu 385 Kodeksu postępowanie cywilnego Sąd II instancji oddalił apelację, jako bezzasadną. O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na mocy artykułu 98 Kodeksu postępowania cywilnego oraz paragrafu 6 punktu 3 w związku z paragrafem 12 ustęp 1 punkt 2 i paragrafem 13 ustęp 1 punkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz. U. tekst jednolity z 2013 roku, poz. 461

ze zmianą w związku z paragrafem 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800.

[(...):10:26.925]

Przepisywanie.pl SERWER - Automatyzacja Przepisywania Nagrań

Zatwierdzono transkrypcję dnia 9 maja 2016 r.